

ดอกคันทสมสีแดง

เช้าวันนี้พอมผลักบานหน้าต่างชั้นล่างออกไป สิ่งแรกที่มองเห็นคือ ดอกคันทสมสีแดงสดสะพรั่ง หยาดฝนเกาะพราวบนกลีบดอก ผมไม่รีรอที่จะเดินออกไปชื่นชมดอกคันทสมที่ปลูกอยู่ในสวนเล็กๆ ข้างบ้าน ดอกสีแดงที่เห็นในวันนี้ นับเป็นดอกแรกของคันทสมต้นนี้

ปัจจุบันคนส่วนใหญ่จะเรียกคันทสมว่า ‘**ต้นลิลาวดี**’ กันหมดแล้ว แต่คนรุ่นผมหรือตัวผมยังคุ้นเคยกับคำว่าคันทสมอยู่ แต่ก่อนนี้เขาห้ามนำคันทสมมาปลูกในบ้าน จะเป็นด้วยเพราะชื่อหรือด้วยกลิ่นหอมเย็นก็ไม่รู้

แต่เดี๋ยวนี้ความเชื่อนี้คลายลงไปมาก เพราะหลังจากคันทสมเปลี่ยนชื่อเป็นลิลาวดีแล้ว มันก็กลายเป็นไม้ประดับที่มีราคาขึ้นมา และต้นที่มีอายุก็ยิ่งมีราคาสูงขึ้น

ทันทีที่ผมมองเห็นดอกกลั่นทมต้นนี้บ้าน

มันทำให้ผมคิดถึงแม่ซึ่งเสียชีวิตไปราว 4 ปีแล้ว...

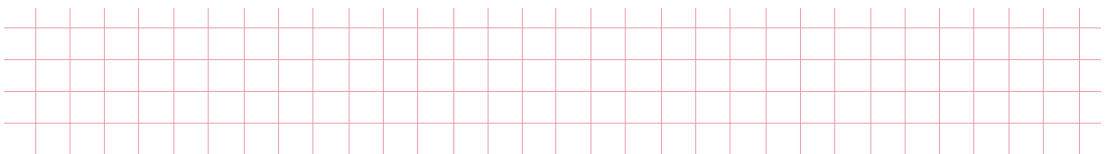
ช่วงนั้นผมไปเฝ้าอาการป่วยของแม่ที่โรงพยาบาลที่บ้านเกิด เวลาพยาบาลเข้ามาดูแลแม่ ผมมักจะเดินหลบออกมาอยู่ที่ระเบียงทางด้านหลังห้อง มองเห็นดอกกลั่นทมสีแดง สีเดียวกันนี้ พร้าวอยู่เต็มต้นใกล้หน้าต่างห้องที่แม่พักอยู่

ด้วยเป็นคนชอบปลูกต้นไม้ ผมจึงบอกเพื่อนสมัยเด็กซึ่งทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ว่า ถ้าวันไหนคนสวนตัดกิ่งกลั่นทมต้นนี้แล้ว ช่วยชำไว้ให้สักกิ่ง

การเข้าโรงพยาบาลครั้งนั้นเป็นการเข้าโรงพยาบาลครั้งสุดท้ายของแม่

เพื่อนคนนั้นนำกิ่งกลั่นทมที่ชำไว้ใส่ถุงดำมาฝากตามที่ผมเอ่ยปากไว้ ช่วงนั้นผมยังไม่ได้กลับบ้านที่นนทบุรี แต่ไปพักต่อบ้านหนองเบน จังหวัดนครสวรรค์ อีกระยะหนึ่ง ผมจึงนำกิ่งชำกลั่นทมต้นนี้ไปดูแลรวมกับต้นไม้อื่นๆ ที่ปลูกไว้

กระทั่งถึงวันย้ายกลับบ้านที่นนทบุรี ผมก็หอบกิ่งกลั่นทมที่ชำไว้กลับมาด้วย เปลี่ยนจากถุงดำมาเป็นกระถางดินเผา และ

ผมก็ยังคงเดินทางไปโน่นมานี้อยู่เป็นประจำ ล้นทมตันนี้จึงอยู่ในสภาพเดียวเหี่ยวเฉาเดียวสดชื่น ขึ้นอยู่กับว่าคนที่อยู่บ้านจะลืมน้ำหรือไม่

ในที่สุดผมตัดสินใจนำต้นล้นทมลงดินเพราะคิดว่ามันน่าจะดูแลง่ายและปลอดภัยกว่า ผมเลือกมุมหน้าต่างข้างบ้านสำหรับปลูกต้นล้นทมต้นนี้ เวลาที่ผมอยู่บ้านผมจะดูแลรดน้ำสม่ำเสมอ

เมื่อตอนที่ลำต้นสูงเลยเอวแล้วนั้น มีอยู่วันหนึ่งผมให้ช่างมาทำกันสาดใหม่เพราะอันเดิมทรุดโทรมแล้ว ด้วยความไม่ระมัดระวัง ช่างทิ้งเครื่องมือลงมาถูกกิ่งต้นล้นทมหัก ผมกลัวลื่นความโกรธลงลำคอ เพราะกว่ากิ่งล้นทมต้นนี้จะโตสักคืบนั้นใช้เวลานานพอสมควร และล้นทมต้นนี้มันเป็นต้นไม้ที่มีความหมายสำหรับผม **ด้วยผมถือเอาเป็นที่ระลึกว่าเป็นต้นไม้ที่แม่ของผมออกจากโรงพยาบาลครั้งสุดท้าย**

เมื่อเวลาผ่านไปจากกิ่งเดียวก็แตกเป็นสองกิ่ง ทำให้รูปทรงของมันดูสวยงามกว่าเก่า ต้นไม้ที่ได้รับการดูแลกับต้นไม้ที่ไม่ได้รับการดูแลย่อมเจริญเติบโตแตกต่างกัน พอผมปลูกลงดิน

แล้วผมก็ไม่ค่อยได้เอาใจใส่อะไรมากนัก เพราะถือว่าปลูกลงดิน
แล้ว อย่างน้อยรากของมันก็สามารถหาอาหารได้เอง

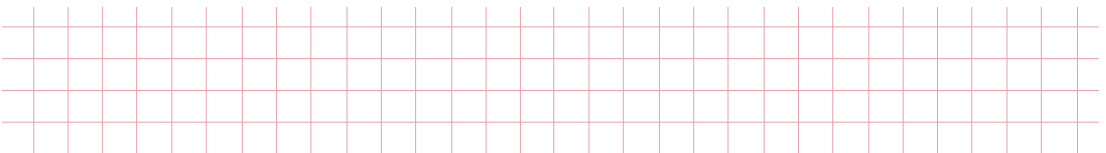
วันนี้ผมจึงดีใจมากที่ได้เห็นดอกสีแดงดอกแรกของ
ลั่นทมต้นนี้ อันที่จริงมันก็เป็นแค่ดอกไม้ธรรมดาๆ แต่ว่ามัน
กลับมีความหมายสำหรับผม เพราะเมื่อมองต้นลั่นทมต้นนี้ที่ไร
ผมจะนึกถึงวันที่แม่ป่วย

วันนั้นผมพูดกับแม่ว่า **ถ้าชีวิตคือละคร ตอนนี้แม่ก็
กำลังแสดงบทคนป่วยให้คนดูได้เห็น**

เมื่อถึงเวลาของผมนี่คงไม่แตกต่างกันนัก

ผมยังจำได้ที่แม่บอกว่า ถ้าตายแล้วไม่อยากจะกลับมา
เกิดอีกแล้ว ผมยังพูดเข้าแม่ไปว่า “เรื่องแบบนี้ก็เอาเฉยๆ
ไม่ได้นะแม่ เพราะต้องขึ้นอยู่กับเหตุที่เราทำไว้ด้วย”

ก่อนหน้าที่แม่ของผมจะจากไป แม่เข้าโรงพยาบาล
แห่งนับร้อยที่สุด เรียกว่าถ้าเอ่ยชื่อแม่ หมอและพยาบาล
ทุกคนต้องรู้จัก โรงพยาบาลแห่งนี้เป็นโรงพยาบาลที่ผมคุ้นเคย
มากที่สุด เพราะต้องไปนอนเฝ้าแม่เป็นเวลานาน ในสมัยที่ผม
เป็นเด็กๆ หมู่บ้านแห่งนี้ไม่มีโรงพยาบาล มีแต่สถานีอนามัย

และโรงพยาบาลในหมู่บ้านเล็กๆ ก็ไม่ได้แออัดเหมือนกับ
โรงพยาบาลในเมืองใหญ่ เพราะถ้าผู้ป่วยเป็นอะไรที่อาการหนัก
จริงๆ ก็จะถูกส่งเข้าไปในต้วจังหวัด

แต่ก่อนเวลาผมได้ฟังนิทานพื้นบ้านหรือดูละครเรื่อง
‘ปลาบู่ทอง’ ผมนึกขำๆ อยู่ในใจว่าคนอะไรนอกจากเกิดเป็น
ปลาบู่ทองแล้วยังกลายมาเป็นต้นมะเขือได้ แต่เมื่อไม่นานมานี้
ผมได้อ่านหนังสือ **‘เรื่องในความงาม’** ของ **‘ท่านเชมานันตะ’**
ท่านพูดถึงเรื่องปลาบู่ทองว่า เป็นนิทานพื้นบ้านที่ดัดแปลง
มาจากนิทานชาดก นับเป็นนิทานเร้าอุดมการณ์ชั้นดีเยี่ยม
ถือว่ามีเนื้อหาที่น่าสนใจและสำคัญมาก เพราะชูประเด็นที่ว่า
ภพหนึ่งภพใดที่บิดามารดาไปเกิดในร่างของปลาหรือต้นไม้ นั้น
เท่ากับเป็นการปลุกสำนึกให้เรารักษภาพแวดล้อมให้เหมือนกับ
การรักบิดามารดาบังเกิดเกล้า **‘ถ้าเรารักสภาพแวดล้อมเหมือน
กับการรักพ่อแม่ โลกนี้คงจะสวยงามและน่าอยู่กว่าที่เป็นอยู่’**

ผมต้องกราบขอบพระคุณท่านเชมานันตะที่ได้เผยแพร่
ภูมิปัญญาของคนโบราณที่แฝงไว้ในนิทานพื้นบ้านเรื่องนี้
ซึ่งล่ำฟังสติปัญญาอย่างผม ยากที่จะคิดเรื่องแบบนี้ได้เอง

ถึงแม้ผมไม่ได้รู้สึกว่ ต้นลั่นทมต้นนี้คือแม่ของผมมา
เกิดใหม่ แต่เมื่อมองเห็นต้นลั่นทมริมหน้าต่างต้นนี้ที่ไร ก็ทำให้
ผมหวนนึกถึงวันที่แม่เจ็บป่วยอยู่ในโรงพยาบาล

ได้เห็นสภาพความแก่ชราของคนอายุ 80 ปี

ได้เห็นความเจ็บและความตายต่อหน้าต่อตา

ต้นลั่นทมดอกสีแสดต้นนี้ของผมจึงมีความหมาย
มากกว่าต้นไม้ข้างบ้านต้นหนึ่ง เพราะเป็นตัวแทนให้คิดถึงแม่
และ*ระลึกถึงความเป็นจริงของชีวิตที่มีแรงผลิ เติบโต แล้วก็ร่วง
โรยจากไป*

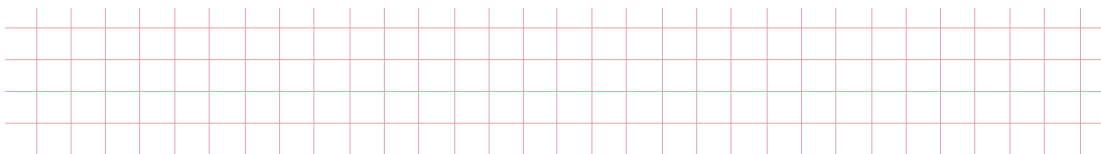
ลองมอง ‘ความแก่’ ด้วยสายตาของปราชญ์สิ

แล้วคุณะพบว่า ความแก่กำลังสอนให้เราไม่ประมาท
ในวันเวลา

ลองมอง ‘ความเจ็บ’ ด้วยสายตาของปราชญ์สิ

แล้วคุณะพบว่า ความเจ็บกำลังสอนให้เราหันกลับมาดู
สุขภาพตัวเอง

ลองมอง ‘ความตาย’ ด้วยสายตาของปราชญ์สิ

แล้วคุณจะพบว่า ความตายกำลังสอนให้เราเพียรทำ
วันนี้ให้ดีที่สุด

ลองมอง ‘**ความพลัดพราก**’ ด้วยสายตาของปราชญ์สี

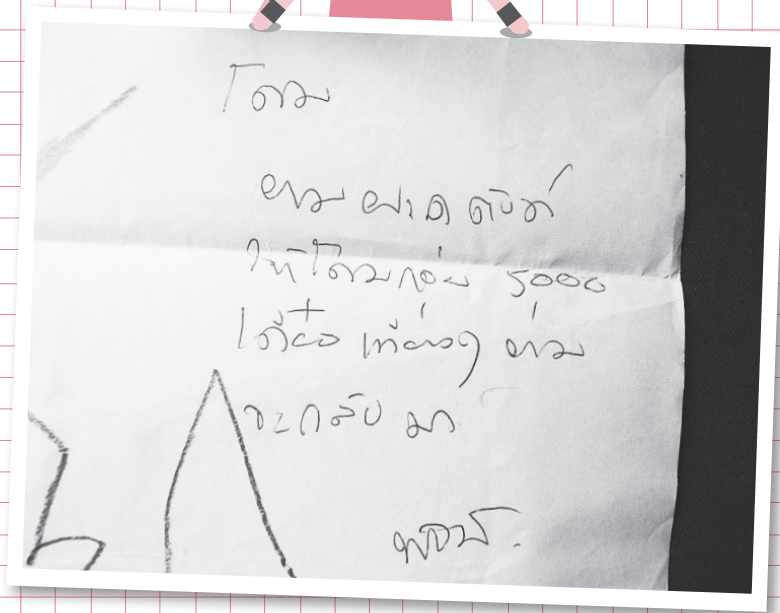
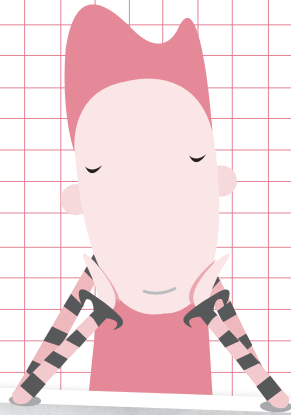
แล้วคุณจะพบว่า ความพลัดพรากกำลังสอนให้เราหัน
กลับมาเรียนรู้ที่จะอยู่กับคนที่เรารักอย่างคุ้มค่าที่สุด

ลองมองดู ‘**วิบากกรรม**’ ที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวเองด้วย
สายตาของปราชญ์สี

แล้วคุณจะพบว่า ทุกการกระทำของเราล้วนส่งผลถึง
ชีวิตของเราอย่างถึงพริกถึงขิงจริงๆ*

* ว.วชิรเมธี - จากหนังสือ

เปลี่ยนเคราะห์ให้เป็นโชค เปลี่ยนหริคิให้เป็นศุข

กระดาษห่อใจ

เมื่อวันก่อนผมได้พบเศษกระดาษแผ่นหนึ่งพับอยู่ในหนังสือเก่าเล่มหนึ่ง เมื่อเปิดดูมีตัวหนังสือลายมือหวัดๆ เขียนด้วยดินสอว่า...

**‘โตม ผมฝากตั้งค์ให้โตมก่อน 5,000 เดี่ยวเที่ยงๆ
ผมจะกลับมา - พจน์’**

ตัวหนังสือเพียงไม่กี่คำแต่ทำเอาความหลังของผมฟุ้งกระจาย ถ้าเป็นคนอื่นอ่านโน้ตสั้นๆ แค่นี้อาจไม่รู้สึกละอะไร แต่สำหรับผมมีความหลังฝังใจกับเบื้องหลังของกระดาษแผ่นนี้

จำได้ว่าตอนนั้นเขานัดให้ผมไปรับเงินที่ผมขอยืมไว้ที่ออฟฟิศ แต่เขาต้องออกไปทำธุระข้างนอก จึงฝากเงินไว้ 5,000 บาทก่อน แสดงว่าเขายังให้เงินไม่ครบจำนวนที่ขอยืม และเขาจะกลับมาอีกในเวลาเที่ยงๆ แต่อย่างน้อยเขาก็ฝากเงินไว้ให้

อุ่นใจก่อน 5,000 บาท กระดาษแผ่นนี้คือกระดาษที่ห่อเงินไว้ให้ผมนั่นเอง

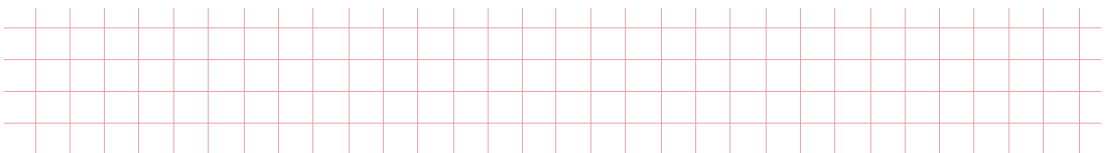
ผมคำนวณดูแล้วกระดาษแผ่นนี้น่าจะอยู่กับผมตั้งแต่ราวปี พ.ศ. 2535-2536 ซึ่งเป็นปีที่ชีวิตของผมแย่กำลังดำดิ่งราวกับอยู่ในนรก เนื่องจากผมดำเนินชีวิตผิดพลาดอย่างรุนแรง

แม้กระดาษแผ่นนี้จะมีรอยขีดฆ่าเประอะเปื้อน แต่ผมก็ยังเก็บไว้ ไม่คิดจะทิ้ง อย่างน้อยก็เป็นเครื่องระลึกเตือนใจว่าครั้งหนึ่งผมเคยได้รับน้ำใจจากเพื่อนในลักษณะนี้

‘พจน์’ คนนี้ก็คือ...**วรพจน์ ประพนธ์พันธุ์**

เจ้าของคอลัมน์หน้าสุดท้าย ใน ‘นิตยสารสีสน์’ เจ้าของผลงาน 2 เล่มคือ **‘เหล้านั่ง’** และ **‘มังกรเต่า’** เขาเป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่รู้จักและคบหากันมานาน เคยร่วมดื่มกินเมามายกันมาตั้งแต่วัยหนุ่ม

เขาเป็นผู้ก่อตั้งร้านเหล้าที่ชื่อ **‘โอลด์เล้ง’** ซึ่งเหลื่อไว้เพียงตำนานที่ย่านอาร์ซีเอ ปัจจุบันเขาวางมือจากร้านเหล้าแล้วมาเปิดกิจการร้านของเก่าชื่อ **OLD DRAGON** ซึ่งเป็นศูนย์

รวมงานศิลปะประเภทไม้เก่า ของเก่า เพอร์นิเจอร์ เครื่อง
ตกแต่งย้อนยุค ตั้งอยู่ริมถนนบายพาส ติดสำนักงานที่ดิน
ปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา

ผมไม่ได้ติดต่อกับเขามานานแล้ว ได้แต่ติดตามอ่าน
คอลัมน์ที่เขาเขียนในนิตยสารสีสัน รับรู้เรื่องราวของเขาผ่าน
ตัวหนังสือของเขา ช่วงหลังๆ เขาเขียนถึง **‘บ้านเฝ้าไร่’** ที่
ปากช่อง และแว่วๆ มาว่ากำลังจะทำเป็นรีสอร์ท

ผมตั้งใจไว้ก่อนแล้วว่า ถ้าจบคอร์สจาก **‘สวนธรรม
เรือนธรรม’** ผมจะแวะหาเขาที่ **‘บ้านเฝ้าไร่’** ปากช่อง เพราะ
สถานที่ทั้งสองแห่งนี้อยู่ใกล้กัน

ผมโทรศัพท์นัดหมายกับเขาไว้แล้ว เขาจะมาที่บ้านหลังนี้
เฉพาะในช่วงวันหยุด เพราะบ้านหลังใหญ่ของเขายังอยู่ที่
กรุงเทพฯ

ในบริเวณพื้นที่ 13 ไร่ มีบ้านอยู่สามหลัง หลังแรกที่
สร้างเสร็จแล้วเป็นที่พักของครอบครัวในวันหยุด เป็นบ้านทรง
ญี่ปุ่น ตกแต่งภายในแบบจีน ซึ่งเป็นการผสมกันระหว่างของเก่า
กับความทันสมัย

ส่วนบ้านอีกสองหลังกำลังอยู่ระหว่างการก่อสร้าง เขาบอกว่าค่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน ส่วนจะเป็นรีสอร์ทสไตล์ไหนค่อยว่ากันในภายหลัง และด้วยที่เขามีช่างอยู่ในมือ จึงทำให้เขากลายเป็นผู้รับเหมาสร้างบ้านเพิ่มขึ้นอีกงานหนึ่ง

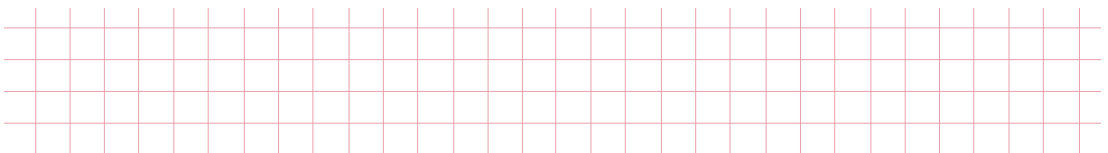
ในแวดวงเพื่อนฝูงที่คบหากันต่างก็รู้ว่าเขาเป็นคนใจคอกว้างขวาง เขาผ่านงานนิตยสารมาหลายเล่มในฐานะฝ่ายศิลป์ ทำย่สุดเกี่ยวกับงานหนังสือคือเป็นเจ้าของและบรรณาธิการนิตยสารผู้หญิงเปรี้ยวจัดที่ชื่อ ‘กระดังงา’ ปัจจุบันเขาเลิกทำนิตยสารมาหลายปีแล้ว

เขาเป็นเพื่อนที่ทำให้ผมได้สัมผัสกับคำว่ามิตรภาพอันบริสุทธิ์ และได้เข้าใจความหมายลึกซึ้งของภาษิตจีนที่ว่า...

“น้ำจะหวานเมื่อยามกระหาย

มิตรที่ดีจะประจักษ์เมื่อยามตกทุกข์ได้ยาก”

ยามเย็นหลังจากอาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยแล้ว ที่โต๊ะในห้องรับแขกพื้นไม้เป็นมันวาวสวยงาม เขาละเลียดเบียร์สนุ่่ม ส่วนผมจิบชาอุ่นหอมกรุ่นซึ่งภรรยาของเขาเป็นคนชงให้ รู้สึกชื่นใจเมื่อผู้ชงใส่น้ำใจลงไปด้วย

เราสนิทกันหลายเรื่องราว ทั้งเรื่องความหลังเมื่อครั้ง
ยังหนุ่ม ทั้งเรื่องชีวิตที่เพิ่งผ่านมาและกำลังเป็นไป

การสนทนาครั้งนี้สำหรับผมนับว่ารื่นรมย์และสุนทรีย์
เป็นที่สุด เพราะส่วนใหญ่เรามักสนิทกันอยู่ในวงเหล้าร่วมกับ
เพื่อนๆ เสียมากกว่า ไม่ค่อยได้มีโอกาสพูดคุยกันเพียงสองคน
ตามลำพังแบบนี้

ผมรู้สึกมีความสุขเมื่อทำตัวเป็นผู้รับฟังมากขึ้น สมัยที่
ผมยังหนุ่มและยังดื่มอยู่ ผมก็ถูกจัดไว้ในประเภทเมื่อเหล้าได้
เข้าปากแล้วจะเป็นคนพูดมากคนหนึ่ง ชอบวิวาทะ ไม่ค่อยจะ
ฟังใคร หรืออย่างมากที่สุดก็แค่รอฟังให้คนอื่นพูดจบก่อนเพื่อที่จะ
พูดเรื่องของตัวเองต่อ

ปัจจุบันผมเรียนรู้การฟังมากขึ้น และสำหรับวันนี้ผม
รับฟังทุกเรื่องที่เขาพูดด้วยความตั้งใจ ทุกถ้อยคำผ่านเข้าทางหู
แล้วสัมผัสผ่านหัวใจ

เราคุยกันจนเกือบตีสาม...ถ้าเปรียบเทียบชั่วชีวิตหนึ่ง
ยืนยาวเท่ากับเวลาหนึ่งคืน

ชีวิตของเราสองคนก็ล่วงเลยมาเกือบก่อนคืนแล้ว

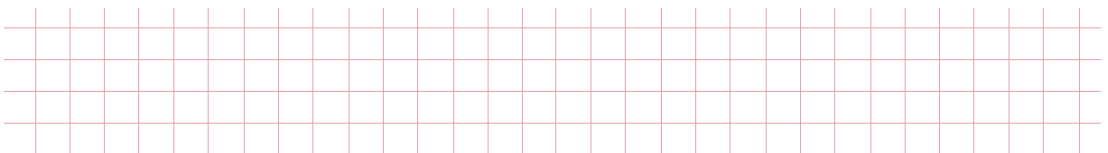
ผมตื่นขึ้นมาตอนเช้าตรู่ได้เดินเล่นดูบริเวณรอบๆ บ้าน
บรรยากาศในชนบทให้ความรู้สึกสดชื่นและปลอดโปร่ง

ผมย้อนคิดถึงวันเวลาที่ล่วงเลยมา ในแต่ละวันของชีวิต
เรามักปล่อยให้ความสุขเล็กๆ น้อยๆ ลอยผ่านไปโดยไม่รู้สึกร
เพราะดูมันธรรมดาๆ ไม่โดดเด่นเป็นที่สะดุดใจเหมือนกับ
เรื่องใหญ่ๆ

ไม่ว่าจะเป็น การแก้ปัญหาให้ผ่านพ้นไปในแต่ละวัน การ
ก้าวข้ามอุปสรรคในชีวิตที่ต้องเผชิญ การได้ทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ
ให้ผู้อื่นบ้าง ความรู้สึกพลอยยินดีและมีความสุขกับความสำเร
็จหรือการทำความดีของผู้อื่น ฯลฯ

หลังจากช่วงเวลาหนึ่งที่ผมฝึกหัดเป็นผู้สังเกตอารมณ์
ของตัวเอง ทำให้ผมได้สัมผัสความสดชื่นจากความสุขเล็กๆ
ได้ชัดเจนขึ้น

ในการมาเยี่ยมเยียนเขาในครั้งนี ผมไม่มีสิ่งของที่มีค่า
มาฝากเขาเลย มีหนังสือที่ผมเขียน 2 เล่ม โปสเตอร์การ์ดทำม
ือจากรูปถ่ายฝีมือของผมเอง และรูปถ่ายของเขาและภรรยาที่ผม
ถ่ายไว้ในงานวันเกิด ‘**อาจันต์ ปัญจพรรค์**’ ซึ่งเป็นนักเขียนที่เขา

นับถือ ภรรยาเขาแสดงออกว่าชอบรูปในโปสการ์ดทำมือของ
ผมมาก เพียงแค่เห็นเธอชอบในสิ่งที่ผมให้ ก็มีความสุขแล้ว

ผมพลิกหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊ก ‘**เดินทางข้างใน**’ ที่นำมา
ฝากเขา แล้วเปิดไปตรงหน้าคำอุทิศที่เขียนว่า...

“แต่...ทุกมือที่เคยพุงและยื่นให้ในยามที่ชีวิตเพลี่ยง
พล้ำและผิดพลาด”

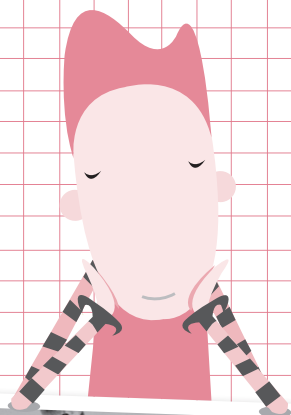
ผมบอกกับเขาว่า คำว่า ‘**ทุกมือ**’ ในประโยคนี้ มีมือของ
เขาอยู่ด้วย ซึ่งผมไม่เคยลืมและยังระลึกถึงเสมอ

ผมลาจากเขามาด้วยความประทับใจที่ได้พบกัน นับ
เป็นการสนทนากับเพื่อนเก่าที่มีความสุขมากครั้งหนึ่ง ทั้งที่เรื่อง
ที่เราสนทนากันนั้นไม่ใช่มีแต่เรื่องของความสุขเพียงอย่างเดียว

ในชีวิตที่ผ่านมา ไม่ว่าผมหรือเขาต่างก็เคยประสบกับ
สิ่งที่เรียกว่าปัญหามาแล้วทั้งนั้น เขาเล่าให้ฟังถึงเวลาที่เผชิญ
กับสถานการณ์ชีวิตที่เป็นปัญหาด้วยท่าทีมองโลกในแง่บวก
ผมชอบใจประโยคหนึ่งที่เขาพูดว่า...

“ท่ามกลางรอยกำแพงที่แตกร้าว

มักจะมีต้นไม้งอกออกมาเสมอ”

ระหว่างทางฝัน

ย้อนเวลากลับไปเมื่อประมาณสัก 6-7 ปีที่ผ่านมา

เราได้พบกันทางตัวหนังสือในโลกอินเทอร์เน็ต ในเวลานั้นผมพยายามที่จะกลับมาเขียนหนังสืออีกครั้งหลังจากที่หยุดเขียนไปนาน โลกอินเทอร์เน็ตในขณะนั้นยังไม่มีอะไรหลากหลายเหมือนทุกวันนี้

ตอนนั้นผมยังไม่รู้จักบล็อก (Weblog) และยังไม่รู้จัก Facebook การที่ใครจะมีเว็บไซต์เป็นของตัวเองเป็นเรื่องไม่ง่าย ต่างจากตอนนี้ที่การมีเว็บไซต์เป็นของตัวเองเป็นเรื่องซึ่งใครๆ ก็สามารถทำได้ ปัจจุบันประชากรทางอินเทอร์เน็ตหนาแน่นและเพิ่มพูนขึ้นมากมายจนผมไม่อาจคาดคำนวณได้

สมัยนั้นผมเพียงแต่เขียนบันทึกความคิดและเรื่องราวชีวิตประจำวันลงบนเว็บบอร์ดในเว็บไซต์ท้องถิ่นแห่งหนึ่งซึ่ง

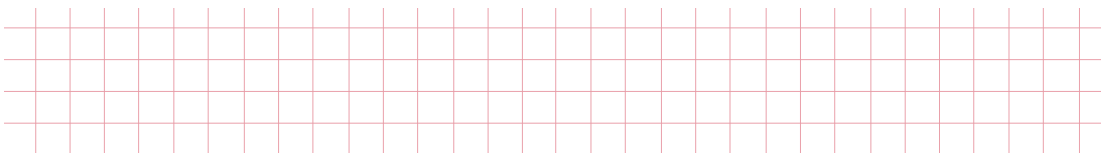
ไม่ค่อยมีใครเข้าไปอ่านกันนัก ฉะนั้น การได้รู้จักและได้ติดต่อกับผู้อ่านเพียงไม่กี่คนจึงเป็นเรื่องที่มีความหมายสำหรับผม

การเขียนบันทึกสาธารณะในครั้งนั้นทำให้ผมได้เพื่อนที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต จนถึงขั้นได้พบปะพูดคุยกันราว 7-8 คน แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็เหลือที่ยังติดต่อกันอยู่เพียงไม่กี่คน

ในจำนวนเพื่อนที่เหลืออยู่นั้นล้วนเป็นคนที่ชอบอ่านชอบเขียน แต่ส่วนใหญ่จะเขียนเล่นๆ เสียมากกว่า เพราะต่างก็มีงานประจำทำกันอยู่แล้ว มีบางคนที่เคยทำท้าวว่าจะหันมาเขียนหนังสือเพียงอย่างเดียว ครั้นเมื่อเวลาผ่านไปก็หันไปประกอบอาชีพอื่นที่ทำรายได้ให้มั่นคงกว่า

แต่มีอยู่คนหนึ่งซึ่งผมไม่คาดคิดว่าเขาจะจริงจังกับการเขียนหนังสือถึงขั้นลาออกจากงานธนาคารที่ทำอยู่และตัดสินใจอพยพโยกย้ายครอบครัวจากกรุงเทพฯ ไปอยู่เชียงใหม่ ทั้งที่ในตอนนั้นเขาเพิ่งมีผลงานรวมเรื่องสั้นเล่มแรกชื่อ **‘กำแพงที่มองไม่เห็น’** เพียงเล่มเดียวเท่านั้น และมีเรื่องสั้นตีพิมพ์ในนิตยสารประปรายในนามปากกา **‘ฉมังฉาย’**

เขาเช่าบ้านอยู่ที่หมู่บ้านป่อสร้าง อำเภอสันกำแพง

เริ่มต้นงานใหม่ด้วยการเปิดร้านเสริมสวยในตัวเมืองเชียงใหม่ ภรรยาของเขาดูแลกิจการได้ระยะหนึ่งแต่ไม่ประสบความสำเร็จ เขาจึงเปลี่ยนมาเปิดร้านขายของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยวที่ตลาด บ่อสร้าง โดยให้ภรรยาเป็นผู้ดูแลเช่นเคย ส่วนตัวเขานั้นใช้เวลา หมดไปกับการอ่านหนังสือและมุ่งมั่นทำงานเขียนอย่าง จริงจัง

สองปีผ่านไปเขาเขียนเรื่องสั้นได้นับร้อยเรื่องแต่ได้รับการตีพิมพ์ตามนิตยสารราวๆ 40 เรื่อง และเขียนนิยายจบไป 2 เรื่องแล้ว ถึงแม้เรื่องสั้นและนิยายของเขาที่เขียนเสร็จจะยังไม่ได้รับการรวมเล่มจากสำนักพิมพ์ใดก็ตาม แต่เขาก็ยังไม่ หมดความพยายาม

ผมโทรศัพท์ไปพูดคุยกับเขาบ้างเป็นระยะๆ บทสนทนา ของเราส่วนใหญ่นั้นก็เป็นเรื่องการอ่านการเขียนแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นและให้กำลังใจกัน

เมื่อมีโอกาสผมจะส่งหนังสือที่เห็นว่าเหมาะสมไปให้ เขาบ้างเพื่อเป็นกำลังใจในการทำงานเขียน **เพราะผมเชื่อว่า งานของนักเขียนนั้นใช้กำลังใจมากกว่ากำลังกาย**

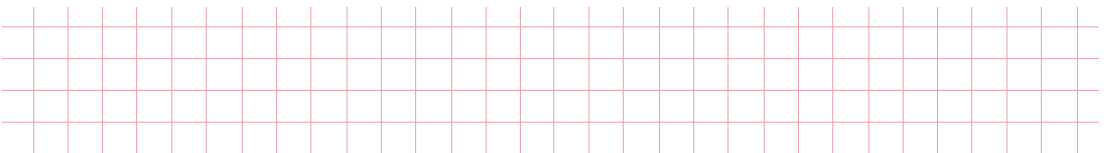
ในชีวิตที่ผ่านมาผมได้สัมผัสความจริงบางอย่าง นั่นคือ
**เวลาที่เราให้กำลังใจใครอย่างจริงใจ กำลังใจนั้นจะสะท้อนกลับ
มาหาตัวเราอย่างไม่น่าเชื่อ**

กำลังใจเป็นสิ่งมหัศจรรย์ซึ่งให้ใครต่อใครได้ไม่มีวันหมด
และมีแต่ยิ่งให้แล้วยิ่งได้รับกลับคืนมา

ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไรกับการลาออกจากงานธนาคาร
ของเขาก็ตาม แต่ผมแอบรู้สึกชื่นชมเขาอยู่ในใจ แม้ว่าจาก
วันนั้นจนถึงวันนี้เขาจะยังไม่มีผลงานรวมเรื่องสั้นหรือนิยาย
เล่มใหม่ออกมาเลย แต่เขาก็ยังมุ่งมั่นที่จะเขียนเรื่องสั้นและ
เขียนหนังสือต่อไป ถึงวันนี้เขาเติบโตพอที่จะรู้ว่าเขาควรจะ
เขียนอะไร เพราะนักเขียนทุกคนต่างก็ต้องเรียนรู้และแสวงหา
เส้นทางของตัวเอง

ผมเชื่อว่า หากเราไม่ใช่นักเขียนประเภทอัจฉริยะแล้ว
มีอยู่ทางเดียวที่จะช่วยให้เราเดินไปข้างหน้าได้ สิ่งนั้นก็คือ
‘ความมุ่งมั่นตั้งใจ’ และ ‘ทำงานอย่างจริงจัง’

การประสบความสำเร็จของนักเขียนแต่ละคนต่างก็มี
จุดเริ่มต้นและวิถีทางแตกต่างกัน ไม่มีสูตรสำเร็จตายตัวในการ

ทำงานว่าต้องทำเหมือนกับวิธีการของใคร ใครถนัดอย่างไรก็
ทำไปอย่างนั้น ทว่างานเขียนคืองานศิลปะชนิดหนึ่ง บางครั้ง
เร่งรัดเกินไปก็ไม่ได้ เฉื่อยช้าเกินไปก็ไม่ดี นักเขียนทุกคนต้องรู้
จังหวะเคลื่อนไหวของตัวเองให้แม่นยำ

ผมเดินทางขึ้นเหนือคราวนี้มีโอกาสได้แวะเยี่ยมเยือน
บ้านของเขาที่บ่อสร้าง ซึ่งเป็นบ้านที่มีบรรยากาศเหมาะสมที่จะ
นั่งทำงานเขียนหนังสือเป็นอย่างยิ่ง

ครั้งนี้นับเป็นครั้งที่สองที่ผมได้มาที่บ้านของเขา และ
ครั้งนี้ได้เห็นแปลงผักหลายชนิดที่เขาเป็นคนปลูก ภรรยาของ
เขาทำอาหารจากผักที่เขาปลูกให้ผมรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย
เป็นความเอร็ดอร่อยที่แตกต่างไปจากกับข้าวถุงที่ซื้อมาจาก
ตลาดเมื่อครั้งก่อน

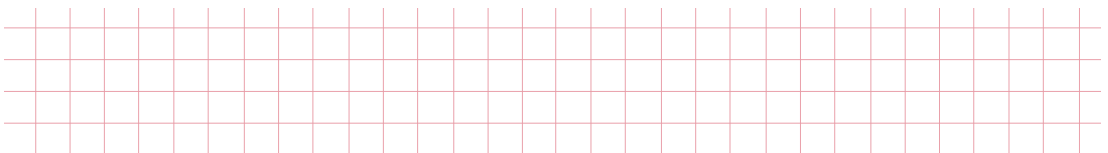
เรื่องที่เราสันทนากันอย่างออกรสก็เห็นจะเป็นเรื่องของ
การอ่านและการเขียนหนังสือ เพราะผมเองก็ยังมีคามฝันใน
การเขียนหนังสือไม่น้อยไปกว่าเขาเช่นกัน

ครอบครัวของเขาไม่มีลูก แต่เลี้ยงแมวไว้ถึง 9 ตัว
แต่ละตัวมีชื่อเรียกเหมือนชื่อคน อาทิ บุญรอด, บุญสุข, บุญศรี,

บุญช่วย, บุญรักษ์ ฯลฯ ผมเห็นเขาและภรรยาเลี้ยงแมวเหมือนเลี้ยงลูก ซึ่งก็คงไม่แตกต่างจากคนที่มีจิตใจรักสัตว์ทั่วไปคือ เมื่อรักก็ยอมผูกพัน ผมมองว่าเป็นโชคดียของทั้งคู่ที่ต่างก็ชอบแมวเหมือนกัน เพราะถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ชอบแมวแล้วละก็รับรองว่าเป็นปัญหาใหญ่ในครอบครัวอย่างแน่นอน

มีบางคนเคยพูดถึงเขาทำนองว่าน่าเป็นห่วงในเรื่องรายได้ และช่างไม่ฉลาดเสียเลยที่ลาออกจากราชการเพื่อที่จะมานั่งเขียนหนังสือ นักเขียนไส้แห้งอย่างไรก็รู้ๆ กันอยู่แล้วทำงานธนาคารอยู่ในห้องแอร์เย็นสบาย มีเงินเดือนใช้จ่ายคล่องมือ ถึงสิ้นปีก็มีเงินโบนัสก้อนโต นั่งเขียนหนังสือไม่รู้ว่าเมื่อไรจะมีรายได้มากเท่ากับทำงานธนาคาร แต่ผมกลับรู้สึกว่าเขากล้าหาญที่กล้าเลือกในสิ่งที่เขารักตั้งแต่ยังอยู่ในวัยหนุ่ม ไม่ใช่ออกเกษียณแล้วค่อยออกมาทำงานที่ตัวเองรัก เพราะหากรอถึงวันนั้นไฟอาจมอดแล้วก็ไม่ได้

เขาได้เลือกวิถีชีวิตใหม่ให้แก่ตัวเอง เขาโชคดีกว่าคนอื่นอีกไม่รู้เท่าไรที่มีสิทธิ์ **‘เลือก’** และเมื่อเลือกด้วยตัวเองก็ต้องรับผลในสิ่งที่ตัวเองเลือกด้วย ผมว่าแบบนี้ก็ยุติธรรมดีแล้ว

ในช่วงนี้ที่เขายังไม่มีรายได้จากงานเขียนอย่างสม่ำเสมอ แต่อย่างน้อยเขาก็มีเงินเก็บสะสมไว้จำนวนหนึ่งและยังมีรายได้จากร้านค้าที่ภรรยาของเขาดูแลอยู่

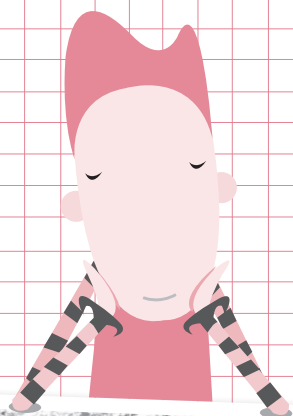
รายได้ประจำที่ขาดหายไปทำให้เขาได้เรียนรู้ที่จะประหยัด การประหยัดนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เขาได้ลงแรงปลูกผัก ได้กินผักที่ตัวเองปลูกและยังได้แบ่งปันผักที่ปลูกให้คนอื่นด้วย

การได้มาใช้ชีวิตแบบนี้ ทำให้เขาได้เรียนรู้ที่จะรู้จักชีวิตในแง่มุมอื่นๆ เพิ่มขึ้น ผมเชื่อว่าการเป็นนักเขียนที่ดีไม่ใช่เพียงแต่อ่านหนังสืออย่างเดียวเท่านั้น แต่ต้องรู้จักอ่านชีวิตด้วย

การลาออกจากการเป็นพลเมืองของเมืองหลวง ทำให้เขาไม่ต้องผจญภัยกับรถติดบนถนนและหมอกควันในกรุงเทพฯ ได้มาสูดอากาศบริสุทธิ์ที่หมู่บ้านบ่อสร้าง ได้ทำในสิ่งที่เขาเลือกแล้ว และได้อยู่กับสัตว์เลี้ยงที่เขารัก

แน่นอนว่า...โลกนี้ไม่มีอะไรฟรี

ทุกอย่างที่ได้มาล้วนต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยนเสมอ

บุญปันหัวใจแบ่งปัน

1

การเดินทางโดยไม่รู้ว่าสถานที่ที่จะไปนั้นอยู่ที่ไหนก็ให้
ความรู้สึกสนุกไปอีกแบบหนึ่ง

ผมรู้แค่ว่าปลายทางคือบ้านม่วง หมู่ 6 อำเภอแจ้ห่ม
จังหวัดลำปาง จึงใช้วิธีโทรศัพท์ถามเจ้าของบ้านและถามคน
ขับรถทุกครั้งี่ขึ้นรถประจำทาง เพราะการเดินทางไปยังแจ้ห่ม
นั้นต้องนั่งรถหลายต่อกว่าจะถึง

แล้วในที่สุดผมก็เดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางโดย
สวัสดิภาพ จุดประสงค์ในการเดินทางครั้งนี้ก็เพื่อมาถ่ายรูป
'นางบุญปัน ชุ่มเย็น' เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

นางบุญปันเป็นใครและมีความสำคัญอย่างไรนั้น ผม
ไม่เคยรู้มาก่อน แต่ที่ต้องมาถ่ายรูปนางก็เพราะกัลยาณมิตร

อย่าง ‘คุณอรสม สุทธิสาคร’ ได้สัมภาษณ์ชีวิตครอบครัวของนางเรียบริ้อยแล้วแต่ยังไม่ได้ถ่ายรูป จึงขอให้ผมช่วยมาถ่ายรูปเพื่อนำไปประกอบเรื่องราวที่เธอเขียน

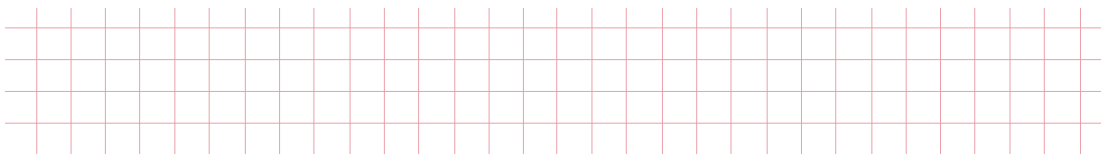
บ้านใต้ถุนสูงทำให้ผมคิดถึงบ้านเกิดสมัยเด็กในชนบททันทีที่ก้าวขึ้นบ้าน สิ่งที่ยากทำเป็นอันดับแรกก็คือนอนเล่นที่นอกชานเพื่อมองท้องฟ้าสักพัก เพราะผมไม่ได้นอนบ้านที่มีนอกชานที่สามารถมองเห็นท้องฟ้าโปร่งโล่งอย่างนี้มานานแล้ว

นางพล่อยให้ผมนอนเล่นที่ชานบ้านตามสบาย จากนั้นก็ขอตัวออกไปข้างนอก แล้วกลับมาอีกครั้งพร้อมผักผลไม้ที่เก็บมาจากสวน ส่วนสามีของนางเดินทางไปต่างจังหวัดและจะกลับมาในเวลาค่ำ

ผมรู้จากปากคำของคุณอรสมเพียงว่า...

นางบุญปั้นเป็นผู้นำชุมชนที่นี่ เป็นคนจิตใจดี เสียสละช่วยเหลือเพื่อนบ้านและชุมชน

สิ่งที่ขยายให้เห็นภาพของนางชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ การดูแลเอาใจใส่ผม ซึ่งเป็นอาคันตุกะแปลกหน้าด้วยน้ำใจไมตรีอย่างดียิ่ง

2

นางบุญปั้น ชุ่มเย็น อายุ 54 ปี จบการศึกษาชั้นประถมปีที่สี่ นางแต่งงานกับ นายคำปัน ชุ่มเย็น ตั้งแต่อายุ 18 ปี มีลูกชายคนเดียวซึ่งบวชเป็นพระ ตอนนี้อาศัยการเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดใกล้บ้าน พระลูกชายของนางบวชเป็นสามเณรตั้งแต่อายุ 10 ขวบ เมื่ออายุครบบวชก็บวชพระ ถ้านับตั้งแต่เป็นสามเณร พระลูกชายของนางก็อยู่ในร่มผ้ากาสาวพัสตร์มา 24 ปีเต็มแล้ว

ครอบครัว ‘**ชุ่มเย็น**’ มีอาชีพเป็นเกษตรกร ทำไร่วางสวนครบสูตร ปลูกไม้ยืนต้นประเภทไม้สักและไม่รวกไว้ตัดขาย ถึงฤดูกาลทำนาก็ทำนา และยังหาช่องว่างทำสวนผักมะเขือเทศ หอม กระเทียม ผักกาดหอม ฯลฯ ทั้งนางและสามีไม่เคยปล่อยให้วันเวลาแต่ละวันผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์

นางบุญปั้นเป็นประธานอาสาสมัครสาธารณสุขชุมชนมา 21 ปีแล้ว และเพิ่งได้รับรางวัล อสม. ดีเด่นระดับจังหวัดประจำปี 2551 นอกจากการทำงานอาชีพที่ทำอยู่ในชีวิตประจำวัน ซึ่งดูเหมือนแทบจะไม่มีเวลาว่างเลย งานส่วนหนึ่งของนางคือการช่วยเหลือผู้อื่นและชุมชน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องแรงงานจนไปถึง

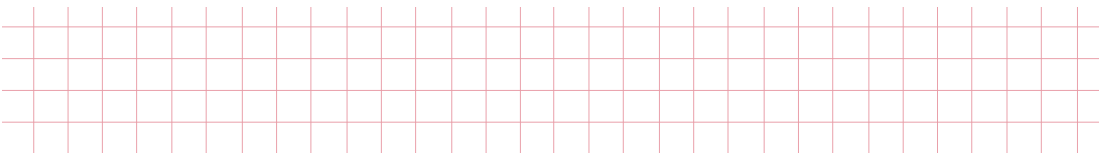
เรื่องความคิด การช่วยเหลือชาวบ้านและชุมชนของนางแสดงให้เห็นว่า การมีจิตอาสาช่วยเหลือผู้อื่นนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นส.ส. ก็สามารถทำได้

ชีวิตประจำวันของนางบุญปัน ตื่นขึ้นมาหุงข้าวทำครัวตั้งแต่ตีห้า นอกจากอาหารสำหรับครอบครัวแล้วนางยังทำกับข้าวให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กในหมู่บ้านโดยที่ไม่ได้หวังผลกำไร

ปัจจุบันนางยังใช้ฟืนหุงข้าวอยู่ ซึ่งฟืนก็ได้มาจากสวนจากไร่ของนางเอง นอกจากในกรณีรีบด่วนหรือมีแขกมาเยี่ยมเยียนจึงจะใช้เตาแก๊ส เรียกว่ารู้จักใช้สอยพลังงานอย่างประหยัดและเหมาะสม

เข้าตรู่ก็เตรียมตัวใส่บาตร นางใส่บาตรพระลูกชายทุกวันไม่เคยขาด นอกเสียจากไม่อยู่บ้านหรือไม่ว่างเท่านั้น นี่คือการสุขอีกอย่างหนึ่งของนางที่มีลูกชายเป็นพระ เพราะทำให้หมดห่วงและมีแต่ชักนำไปในทางใกล้ชิดธรรมะยิ่งขึ้น

นิสัยที่ชอบช่วยเหลือผู้อื่นของนางนั้นเป็นมาตั้งแต่สมัยเด็กแล้ว เริ่มจากเมื่อเห็นคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านทำอะไรก็จะเข้าไปช่วยเหลืออยู่เป็นประจำ คงเป็นเพราะได้รับการอบรม

และเห็นตัวอย่างจากพ่อแม่มาตั้งแต่เล็ก ภาพที่ติดตาประทับใจ ก็คือเวลามีงานบุญทั้งงานวัดงานบ้าน พ่อกับแม่จะช่วยงาน อย่างเต็มกำลังอย่างมีความสุข และจำได้ว่าตั้งแต่เกิดมาไม่เคย เห็นพ่อแม่ทะเลาะกันเลย นางจึงคิดว่านางจะได้รับสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาจากครอบครัว

ในชุมชนบ้านม่วงที่มีสองร้อยกว่าครอบครัว ไม่มีใคร ที่ไม่รู้จักนางบุญปั้น ใครๆ ก็เรียกนางว่า **‘บ้านปั้น’** กันทั้งนั้น เพราะไม่ว่างานบวช งานแต่ง งานศพ ฯลฯ นางจะต้องไปช่วย งานเสมอ ไม่น่าเชื่อว่า ครอบครัวของนางซึ่งทำอะไรทำสวนทำนา สารพัดด้วยกันเพียงสองคนนั้นจะยังมีเวลาทำงานเพื่อสังคมอีก

นางบุญปั้นบอกว่าที่สามารถทำแบบนี้ได้ก็เพราะเธอ สามารถจัดแบ่งเวลาให้ลงตัว และยิ่งกว่านั้นคือ **การทำงาน ด้วยจิตอาสาไม่หวังผลตอบแทนใดๆ เมื่อได้ช่วยเหลือใครก็ได้ ความสุขใจกลับมา** และสิ่งที่ได้รับคือความเคารพนับถือจาก คนในหมู่บ้าน ทำให้ชีวิตมีความสุขอยู่ทุกวัน

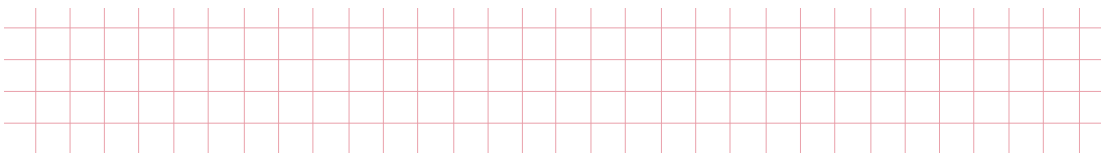
หลักการดำเนินชีวิตของนางไม่มีอะไรซับซ้อน นาง มีความเชื่อง่ายๆ ว่า **‘ทำดี ได้ดี’** และที่มีโอกาสทำงานอย่างนี้ได้

ก็เพราะคู่ชีวิตสนับสนุนและมองไปในทางเดียวกัน อีกทั้งครอบครัวก็ปราศจากอบายมุข ไม่ดื่มเหล้าเมายา ไม่เล่นการพนัน ครอบครัวกันอย่างมีความสุข รู้จักประหยัลดออมและเมื่อพอมีก็สามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้

เมื่อ 4 ปีที่ผ่านมา เครือข่ายครอบครัวเข้มแข็งซึ่งเป็นองค์กรร่วมระหว่างสถาบันรักลูกและ สสส. ได้เข้ามาขยายเครือข่ายในหมู่บ้าน นางก็เป็นสมาชิกของเครือข่ายนี้ และทำหน้าที่เป็นนักวิจัยชุมชนด้วย ทำให้วันเวลาในแต่ละวันของนางมีความหมายมากขึ้น

นางบอกว่า หลังจากมีกิจกรรมของเครือข่ายเกิดขึ้นในหมู่บ้านเป็นประจำ 2-3 เดือนต่อครั้ง ทำให้ผู้คนในหมู่บ้านเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น มีความรักสามัคคีกันมากขึ้น มีการแบ่งปันและช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน ซึ่งทำให้ชุมชนน่าอยู่ขึ้น เมื่อชุมชนน่าอยู่ ก็ขยายผลไปถึงสังคม จนถึงประเทศชาติ ครอบครัวคือจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง

นางเชื่อว่า การแบ่งปันและการช่วยเหลือผู้อื่นคือความดี จึงยืนยันด้วยการกระทำอย่างสม่ำเสมอมายาวนาน

นางเชื่อในวิถีชีวิตที่เรียบง่าย จึงยืนยันด้วยการทำงานและ
ชีวิตประจำวันอย่างที่เราเห็นและเป็นอยู่ทุกวันนี้

ความดีงามไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายๆ

ความเรียบง่ายก็ไม่ใช่แค่การทำอะไรง่ายๆ เท่านั้น

ทั้งสองสิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ใครๆ จะเข้าถึงได้

เพราะ ‘ความดีงาม’ และ ‘ความเรียบง่าย’

คือ **ความลุ่มลึกและละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง**

มนต์รักตะกั่วป่า

เมื่อราวกลางเดือนกุมภาพันธ์ 2551 ผมตัดสินใจชวน
ข้าวของสัมภาระต่างๆ เพื่อไปอยู่ที่ตลาดเก่า อำเภอตะกั่วป่า
จังหวัดพังงา

ความตั้งใจในคราวนั้นคือ ผมต้องการเช่าตึกเก่าทรง
ชิโนโปรตุกีสเพื่อเปิดร้านขายของเล็กๆ น้อยๆ และจะนั่งเขียน
หนังสือไปด้วย ขณะเดียวกันก็จะหาเวลาว่างไปปลูกต้นไม้
ในพื้นที่ที่ครอบครัวซื้อไว้

สินค้าที่ผมคิดจะขายในตอนนั้นเป็นสินค้าที่ไม่ต้องการ
การดูแลมากนักและสามารถทำได้เอง เช่น โปสเตอร์การ์ดทำมือ
เสื้อยืดสกรีนรูปและตัวหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเมืองตะกั่วป่า
สินค้าฝากขายจากเพื่อนๆ ฯลฯ

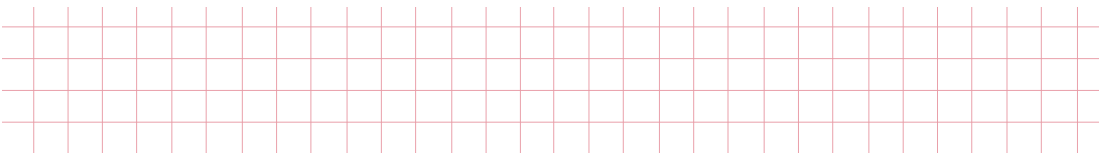
ผมไม่ได้เน้นเรื่องธุรกิจ เพียงแต่ผมอยากเข้าไปอยู่

ในบรรยากาศของตลาดเก่าในเมืองเก่าอย่างตะกั่วป่าสักช่วง
เวลาหนึ่ง และแอบฝันเล็กๆ ว่าวันหนึ่งถ้ามีนักท่องเที่ยวรู้จัก
ตะกั่วป่ามากขึ้น ทางราชการจะได้หันมาสนใจอนุรักษ์ตึกเก่า
ที่กำลังทรุดโทรมเหล่านี้ให้อยู่ในสภาพที่ดีขึ้น

ผมใช้เวลาเกือบสองสัปดาห์กว่าจะได้บ้านเช่า เพราะตึก
เก่าๆ ที่เห็นว่างเปล่าไม่มีคนอยู่นั้น ใช่ว่าจะหาเช่าได้ง่ายๆ บ้าง
ก็ทรุดโทรมเกินซ่อมแซม บ้างก็เพราะเจ้าของไม่ต้องการให้
ใครเช่า ในที่สุดผมก็ได้มาพบเจ้าของบ้านซึ่งเป็นทายาทตระกูล
‘บุญสูง’ ผู้มีน้ำใจเมตตาให้ผมเช่าบ้านเมื่อทราบเจตนาว่า
ผมต้องการเช่าเพื่อทำอะไร

เมื่อผมได้บ้านเช่าหลังนี้แล้ว ผมต้องสร้างส้วมเอง
เพราะของเดิมมันไม่สามารถใช้งานได้แล้ว เจ้าของบ้านให้ผม
หักค่าเช่าบ้านชดเชยเป็นค่าใช้จ่ายในการสร้างส้วมไป ผล
ปรากฏว่าค่าใช้จ่ายในการสร้างส้วมนั้นจ่ายค่าเช่าบ้านได้เป็น
เวลานับปี

แต่เมื่อผมย้ายเข้าไปนอนที่บ้านหลังนั้นเพียงสองคืน
ผมก็ต้องย้ายออกและตัดสินใจเดินทางกลับบ้านที่นนทบุรี เนื่อง

มาจากเหตุผลหลายประการ ประการหนึ่งเป็นเพราะผมเป็นไข้อย่างรุนแรง แต่ประการสำคัญคือ **‘ผมถอดใจยอมแพ้’**

เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ผมได้รู้จักบางแง่มุมของตัวเองเพิ่มขึ้น อย่างน้อยก็รู้ว่าผมไม่ได้เป็นคนขยันอะไรมากมาย หรือมีศักยภาพที่จะทำอะไรหลายๆ อย่างได้ในเวลาเดียวกัน

ตอนนี้ชุมชนตะกั่วป่าเริ่มต้นตัวหันมาให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ตึกเก่ากันมากขึ้น และได้จัดให้มีถนนสายวัฒนธรรมในช่วงเดือนพฤศจิกายนจนถึงเดือนเมษายนตามโครงการชุมชนเข้มแข็ง เริ่มมีนักท่องเที่ยวแวะเวียนมาเที่ยวชมมากขึ้น โดยเฉพาะช่วงเทศกาลกินเจ จะมีคนมาเดินเที่ยวมากกว่าช่วงอื่นๆ

ผมมีโอกาสกลับไปเยือนตะกั่วป่าอีกครั้งในปีนี้และไปเดินเที่ยวเล่นบนถนนสายวัฒนธรรมที่ตลาดเก่า ผมได้ไปนั่งที่ **‘ร้าน ณ ตะกั่วป่า’** ซึ่งเป็นบ้านที่ผมเคยเช่าและได้นอนเพียงสองคืนเท่านั้น

ผู้ที่มาเช่าทำร้านนี้เป็นคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่ซึ่งไปอยู่กรุงเทพฯ แล้วกลับมาอยู่บ้านเกิด เปิดเป็นร้านอาหารและเครื่องดื่ม ตกแต่งแบบย้อนยุคโดยไม่ต้องแต่งอะไรมากนัก

เพียงแค่หาของเก่ามาประดับเพิ่มเติม เพราะเมื่อเดินเข้าไป
ในร้านที่เป็นตึกเก่า ก็สัมผัสถึงความเก่าได้แล้ว

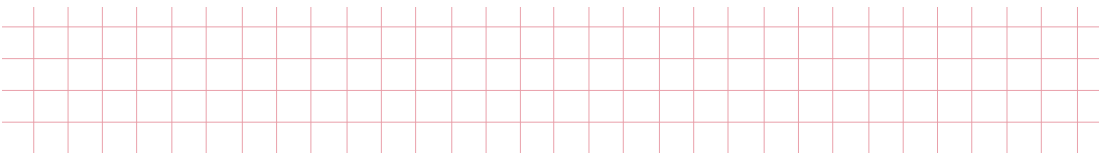
ผมรู้สึกดีใจที่ได้เห็นบ้านหลังนี้มีคนมาเช่าต่อ ถึงแม้
เจ้าของร้านจะทำตามความฝันของเธอ ซึ่งไม่เกี่ยวกับความฝัน
ของผมก็ตาม แต่อย่างน้อยผมก็รู้สึกดีใจที่ห้องส้วมที่ผมทำไว้
มีโอกาสได้ใช้งาน ดีกว่าที่จะถูกปิดทิ้งร้างไปเปล่าๆ

ผมได้รู้จักกับเจ้าของร้านและนำไปสเก็ตการ์ดทำมือ
ไปฝากขายสนุกๆ เพื่อต้องการมีส่วนร่วมเล็กๆ น้อยๆ กับ
เมืองนี้ ส่วนเธอกำลังทำเสื้อกรีนที่มีรูปและถ้อยคำเกี่ยวกับ
ตะกั่วป่ามาวางขายที่ร้านพอดี เรื่องเสื้อกรีนเกี่ยวกับเมือง
ตะกั่วป่านั้นมีคนทำมาก่อนหน้านี้บ้างแล้ว

ผมรู้สึกดีใจที่ได้เห็นเสื้อกรีนวางขายและมีผู้คนสวมใส่
เพราะนั่นก็เป็นความฝันเล็กๆ ของผมที่ฝันค้างไว้ ซึ่งบัดนี้
มันเป็นจริงแล้ว ถึงแม้ผมจะไม่ได้เป็นผู้ทำเองก็ตามที

ผมเห็นคนหนุ่มคนสาวหลายกลุ่มที่แสดงความรักเมือง
ตะกั่วป่าพากันจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเมืองตะกั่วป่ามากขึ้น

ผมรู้สึกยินดีกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

ในวันที่ผมเข้าไปนั่งในร้าน ณ ตะกั่วป่านั้น
ผมรู้สึกมีความสุขเล็กๆ ในใจ เป็นความรู้สึกนุ่มนวล
โดยที่ผมไม่ต้องเป็นเจ้าของร้าน

ผมเห็นผู้คนพลุกพล่านเดินบนถนนดูมีชีวิตชีวา ต่างจาก
วันที่ผมเคยมาอยู่ในปีก่อนนั้นอย่างลิบลับ

ช่วงปลายเดือนเมษายน 2552

‘พิบูลศักดิ์ ละครพล’ ได้มาพักอยู่ที่ตะกั่วป่าในช่วงเวลา
หนึ่ง ระหว่างนั้นเขาได้เขียนภาพสีน้ำเกี่ยวกับเมืองตะกั่วป่า
ผมมีโอกาสติดตามไปดูเขาเขียนภาพบ้าง เขาเขียนภาพทุก
อย่างที่ยากจะเขียนและเขียนภาพอย่างมีความสุข

การเขียนภาพดูเหมือนจะเป็นกิจกรรมเล็กๆ ที่ใช้มือ ใช้ตา
ใช้ใจ เท่านั้น แต่กลับสร้างความสุขให้แก่ผู้เขียนและผู้ที่ถูก
เขียน อีกทั้งยังแผ่กระจายไปถึงผู้ที่แอบมามุงดู ทุกสายตามอง
ไปยังสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอย่างมีความสุข

แล้วในที่สุดเขาก็ได้จัดงานแสดงภาพเขียนสีน้ำในชื่อ
ชุดว่า **‘มนต์รักตะกั่วป่า’** ที่ร้าน ณ ตะกั่วป่า ซึ่งเป็นบ้านเช่าที่
ผมเคยเช่า และไปไม่ถึงฝั่งฝันหลังนั้น

วันที่พิบูลศักดิ์เปิดแสดงภาพเขียนสีน้ำนั้น ปรากฏว่า
ภาพเขียนของเขาถูกซื้อเหมาหมดทุกภาพ ซึ่งผู้ซื้อภาพก็คือ
ผู้เป็นเจ้าของบ้านเช่าหลังนั้น ผมรับรู้ด้วยความยินดีที่เห็นสิ่งดีๆ
เกิดขึ้น

พิบูลศักดิ์เขียนภาพสีน้ำที่ตะกั่วป่าก็เพราะความเป็น
ศิลปิน ต่อมาได้จัดงานแสดงภาพขึ้นที่ร้าน ณ ตะกั่วป่า แม้จะเป็น
เพียงกิจกรรมเล็กๆ ที่ทำขึ้นด้วยความรัก แต่ผลพลอยได้ก็คือการ
ขายภาพเขียนทั้งหมดได้ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่ง

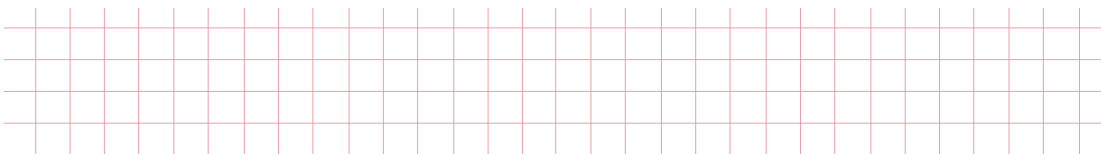
แม้เรื่องราวที่ผมเล่ามาทั้งหมดนี้จะเป็นเรื่องราวส่วนตัว
ของกลุ่มคนเล็กๆ และเป็นเพียงเหตุการณ์เล็กๆ ที่เกิดขึ้นใน
ชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่งเท่านั้น

แต่เราก็สามารถมีความสุขกับสิ่งเล็กๆ

หรือความสำเร็จเล็กๆ ได้

*โดยไม่ต้องรอคอยแต่ความสำเร็จที่ใหญ่โต แล้วค่อย
มีความสุข*

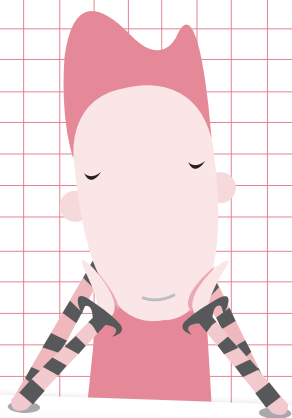
*อีกทั้งความสำเร็จนี้ แม้ไม่ได้เป็นของเราหรือเกิดขึ้น
จากเรา แต่เราก็สามารถชื่นชมยินดีได้*

ความรู้สึกที่ได้มองเรื่องเล็กๆ ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ทำให้ผม
คิดไปถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลก
เรื่องที่ดราม่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่
ไม่ว่าใครจะเป็นผู้กระทำ หรือไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ส่วนไหน
ของโลกก็ตาม
เราแค่เพียงรู้สึกยินดีกับเรื่องดีๆ ที่เกิดขึ้นอย่างจริงใจ
แค่นี้ ‘ชีวิต’ ก็มี ‘กำไร’ แล้ว

* ชื่องานแสดงภาพเงาหน้าห้อง พิบุณศักดิ์ ละครพล

เมืองในหุบเขา

ผมตัดสินใจว่ากระเป๋าสัมภาระผลุนผลันลงจากรถประจำทางสายตะกั่วป่า-พังงา ขณะที่คนขับรถจอดให้ผู้โดยสารอื่นลง เพราะบังเอิญเหลือบไปเห็นป้ายโรงแรมที่ริมถนน ตอนแรกผมตั้งใจจะลงรถที่ บขส. แล้วจึงค่อยหาที่พัก แต่ด้วยสัมภาระพะรุงพะรังประกอบกับสายฝนกำลังพริ้วในเวลาใกล้ค่ำ จึงทำให้ผมตัดสินใจลงรถตรงจุดใกล้กับโรงแรมแห่งนี้

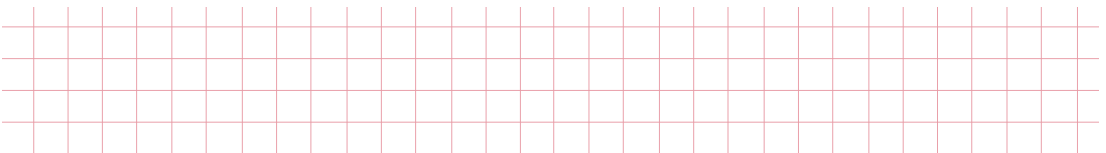
สภาพของโรงแรมที่มองเห็นดูเก่าคร่ำ อาจจะไม่ค่อยเชื่อเชิญให้นักเดินทางที่นิยมความหรูหราและสะดวกสบายเดินเข้าไปนัก แต่สภาพแบบนี้กลับทำให้นักเดินทางอย่างผมก้าวเข้าไปด้วยความมั่นใจ เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกว่า ค่าห้องพักของโรงแรมเก่ามักมีราคาไม่แพง

การเดินทางมาจังหวัดพังงาครั้งนี้ไม่ได้อยู่ในตารางการเดินทางของผมมาก่อน เมื่อช่วงวันสงกรานต์ผมกับครอบครัวกลับไปเยี่ยมบ้านที่ตะกั่วป่า หลังจากนั้นภรรยากับลูกเดินทางกลับบ้านที่นนทบุรีก่อน เพราะมีเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งจะมามาตรวจตึกเก่าทรงชิโนโปรตุกีสที่ตะกั่วป่า ในฐานะที่ผมคุ้นเคยกับเมืองนี้จึงยินดีทำตัวเป็นเจ้าบ้าน

ผมอยู่ที่ตะกั่วป่านานนับเดือน และก่อนที่ผมจะเดินทางกลับนนทบุรี ผมตั้งใจจะไปต่อที่ไหหลำแห่งซึ่งอยู่ในเงื่อนไขว่ ต้องไม่ไกลจากตะกั่วป่านัก

ในที่สุดผมก็เลือกไปพังงาแทนที่จะเป็นภูเก็ตหรือสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ คนรอบๆ ตัวพากันถามผมว่าจะไปทำอะไรที่พังงา เพราะนอกจากเจียบแล้วยังไม่มีอะไรน่าสนใจ ผมตอบพวกเขาไปว่า เป็นเพราะผมยังไม่เคยนอนในตัวเมืองพังงา เคยแต่ผ่านไปผ่านมา ใดๆ ก็มักเห็นพังงาเป็นทางผ่านเสมอ

ผมรู้สึกได้ทุกครั้งว่า ถ้ามาเยือนจังหวัดพังงาครั้งใด ตัวละครในเรื่องสั้นชุด **‘เหมืองแร่’** ของ **‘อาจินต์ ปัญจพรรค์’** จะผุดขึ้นในมโนนึกของผมเสมอ พุดได้เต็มปากว่าผมรู้จักพังงา

เพราะเป็นแฟนตัวหนังสือของ ‘อาจินต์ ปัญจพรรค์’ มาตั้งแต่
ผมอยู่ในวัยหนุ่มนั่นเอง

โรงแรมที่มองดูสภาพภายนอกก็รู้ว่ามีอายุมากแล้ว
สร้างเมื่อปี พ.ศ. 2507 ล็อบบี้อยู่ชั้นล่างติดกับถนนใหญ่และ
ยังเป็นช่องให้รถลูกค้าเข้าไปจอดด้วย มีโต๊ะให้นั่งสั่งน้ำชากาแฟ
มาดื่มได้ ถ้าจะเรียกว่า ‘ล็อบบี้ติดดิน’ ก็น่าจะเหมาะสมที่สุด

โรงแรมเป็นอาคารสามชั้น มีทั้งห้องปรับอากาศและห้อง
พัดลม ทั้งเตียงคู่และเตียงเดี่ยว มีหลายราคา ผมเลือกห้อง
พัดลมซึ่งอยู่บนชั้นสามและเป็นห้องริมสุด

สิ่งที่ผมชอบมากก็คือเมื่อเปิดบานประตูและมองผ่าน
หน้าต่างบานเกล็ดออกไปจะเห็นภูเขาล้อมรอบ ห้องเพดานสูง
และกว้างให้ความรู้สึกปลอดโปร่ง

ยามเช้าแดดสดใสส่องเข้ามาทางหน้าต่างเกิดแสงเงาทาบ
บนเตียงนอน ผมชอบห้องที่มีแสงแดดส่องถึง นอกจากจะให้
แสงสว่างแล้ว ยังให้ความรู้สึกสะอาดด้วย

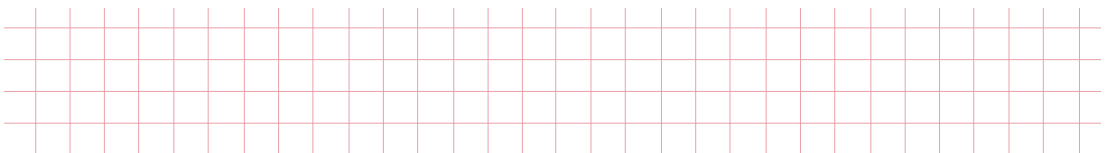
เวลาฝนตกหนัก ถ้าเปิดประตูริมระเบียงไว้ละอองฝน
จะกระเซ็นเข้ามาได้ ซึ่งผมไม่เคยรังเกียจละอองฝนที่กระเซ็น

เข้ามา เพราะทำให้ผมรู้สึกว่าได้สัมผัสกับสายฝนแบบชิตยั้งขึ้น
ทุกๆ เช้าตรู่ผมจะลืมตาตื่นพร้อมกับความมีชีวิตชีวา
จากเสียงแข็งแรงแห่งตลาดสดและกลิ่นหอมอันโอชะที่ลอยมา
อย่างแผ่วเบา

เพียงคืนแรกผ่านไปผมก็รู้สึกชอบห้องพักห้องนี้เสีย
แล้ว นอกเหนือจากราคาที่ถือว่าไม่แพง อีกทั้งสภาพห้องน้ำและ
ความสะอาดก็สมราคาแล้ว

เสน่ห์เล็กๆ อย่างหนึ่งสำหรับผมคือความเป็นกันเอง
ของผู้คนที่ทำงานที่นี่ ทั้งเจ้าของโรงแรม พนักงาน และแม่บ้าน
ทั้งหมดล้วนเป็นผู้หญิง

ที่นี่ไม่มีอินเทอร์เน็ตให้ใช้ฟรี แต่มีน้ำร้อนให้ใช้ฟรี ผม
อาศัยน้ำร้อนเพื่อชงกาแฟที่ผมพกติดมาด้วย ไม่มีอาหารตามสั่ง
แต่ตอนเช้าจะมีแม่ค้ามาขายขนมจีบซาลาเปาที่ลือบบิติดดิน ซึ่ง
ไม่ทันสายก็หมด ไม่มีโทรศัพท์ในห้องพัก ไม่ว่าคุณจะอยู่ชั้นไหน
เมื่อต้องการอะไรก็ต้องเดินลงบันไดมาบอก ไม่มีแผนกซักกรีด
แต่มีคุณป้ารับจ้างซักผ้าที่สนทนาด้วยได้ทุกเรื่อง ไม่มีร้านค้า
ภายใน แต่มีร้านสะดวกซื้อเปิดตลอด 24 ชั่วโมงที่ชั้นล่าง

ผมพักอยู่ที่นี่นานถึง 2 สัปดาห์ ความเงียบและความไม่
เร่งรีบกลืนกินเวลาอย่างรวดเร็วเกินคาด

ถึงแม้ผมจะไม่ได้ไปท่องเที่ยวทุกซอกทุกมุมของ
เมืองพังงา ทว่าแต่ละวันของผมก็ผ่านไปอย่างเพลิดเพลิน
เช้าตรู่ผมจะไปเดินดูตลาดสด สาย บ่าย เย็น ก็เดินเล่นไป
ตามถนน บางวันก็นั่งเขียนโปสการ์ดทำมือที่ผมทำเองเพื่อส่ง
ให้คนโน้นคนนี้

บรรยากาศดูผ่อนคลายในเมืองแห่งหุบเขานี้ทำให้ผมรู้สึก
เหมือนกับว่าได้พลัดหลงมาอยู่ที่ไหนสักแห่งที่แตกต่างไปจาก
ชีวิตประจำวันในเมืองใหญ่อย่างสิ้นเชิง

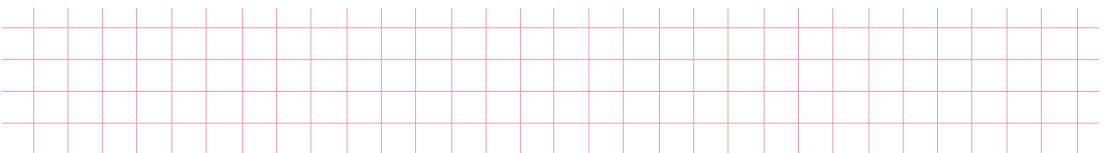
‘เมืองสวยในหุบเขา’ คือฉายาของเมืองพังงา แต่ทว่า
อาจจะไม่ติดปากผู้คนนัก เพราะส่วนใหญ่เมื่อเอ่ยถึงพังงาแล้ว
คนมักนึกถึงทะเลเสียมากกว่า ทั้งที่ความจริงนั้นเมืองพังงาอยู่
ในหุบเขาจริงๆ เพียงแต่ลักษณะภูมิประเทศหุบเขาทางภาคใต้
นั้นแตกต่างจากหุบเขาทางภาคเหนือ เมืองพังงาตั้งอยู่บน
พื้นราบ จุ๋ง ก็เหมือนมีภูเขาผุดขึ้นมาล้อมเอาไว้ มองไปทางไหน
ก็จะรู้สึกว่าเมืองถูกภูเขาโอบกอดอยู่

ชื่อ ‘เมืองพังงา’ สันนิษฐานว่าน่าจะมาจาก ‘เมืองงา’ ตามชื่อเขางาหรือเขาพังงา ซึ่งอยู่ในตัวเมืองพังงาในปัจจุบัน หรืออาจจะตั้งชื่อให้คล้องจองเป็นคู่กับเมืองภูเก็ต แต่ที่กลายมาเป็นพังงานั้น สันนิษฐานว่าน่าจะมาจากการเป็นเมืองที่มีแร่อุดมสมบูรณ์ในยุคหนึ่ง ซึ่งมีชาวต่างชาติเข้ามาติดต่อซื้อขายแร่กันมาก และชาวต่างชาติคงจะออกเสียงเมืองงา เป็นเมือง ‘พังงา’ จึงเรียกตามต่อๆ กันมา

ในเรื่องเกี่ยวกับที่มาของชื่อเมืองพังงานี้ผมไม่มั่นใจนัก และไม่ขอยืนยัน ผมบอกเล่าตามข้อมูลที่อ่านพบเท่านั้น

สองสัปดาห์ที่ผมพักอยู่ในเมืองเจียบสงบแห่งนี้ บางคืนผมชวนนิกย้อนไปถึงเมื่อครั้งที่โรงแรมนี้อยู่ในยุครุ่งเรือง เช่น ในสมัยที่มีกองถ่ายภาพยนตร์เรื่อง ‘เจมส์ บอนด์ 007’ (โรเจอร์ มัวร์ รับบทเป็นเจมส์ บอนด์) ยกคณะมาพักที่นี่

ผมบอกตัวเองว่า ผมกำลังนอนอยู่บนเตียงนอนในห้อง ซึ่งเคยมีใครต่อใครมานอนพักแล้วมากมายเกินจะนับ ไม่ว่าจะเป็นดารานักแสดง เซลส์แมน นักการเมืองท้องถิ่น โสเภณี มือปืน ข้าราชการ พนักงานบริษัท ฯลฯ

วันสุดท้ายหลังจากเก็บข้าวของเสร็จและเตรียมตัวออกจากที่พัก ผมนั่งเขียนโปสการ์ดส่งให้ใครต่อใคร มีโปสการ์ดใบหนึ่งซึ่งผมเขียนที่ด้านหลังว่า...

โลกนี้มองไปก็คล้ายโรงแรม

ไม่ว่าเตียงเดี่ยวหรือเตียงคู่

ไม่ว่าหรรษาหรือซอมซ่อ

ไม่ว่าใครก็มีสิทธิ์อยู่ได้เพียงชั่วคราว

ไม่ว่าจะสั้นหรือยาว

ที่สุดแล้วก็ต้องจากไป

ก่อนที่จะหย่อนโปสการ์ดใบนั้นลงตู้ไปรษณีย์ริมถนน ผมพลิกอ่านถ้อยคำของ ‘พจนา จันทรสันติ’ ที่เคียงคู่อยู่กับรูปด้านหน้าโปสการ์ด ซึ่งผมคิดว่าเป็นถ้อยคำแห่งความจริงที่ผู้คนส่วนใหญ่พากันหลงลืม

‘เราพากันมาอยู่เพียงชั่วคราวในโลกนี้ แต่เรากลับทำราวกับว่าจะมีชีวิตอยู่ไปชั่ววันจิรันดร์’